

Posudek školitele bakalářské práce

Autorka: Diana NOVAKOVIČOVÁ, FF JCU v Českých Budějovicích

Téma: *Komparativní analýza českého a francouzského správního soudnictví a rozbor příslušné francouzské právní terminologie s glosářem*

Autorka předkládané bakalářské práce si vybrala vzhledem ke studovanému oboru neprávního zaměření velmi náročné téma, když si zvolila úkol „popsat některé základní aspekty správního soudnictví v České republice a Francii a na základě tohoto popisu následně provést komparativní analýzu obou systémů“ a sekundárně se pokusila o translátologický rozbor vybraných termínů s cílem dobrat se vhodných českých protějšků pro dvojjazyčný glosář (s. 8). Náročnost úkolu lze považovat za nadstandardní zejména proto, že autorka se pustila do komparace v oblasti institucí, které jsou jedinečnou právní realitou vlastní danému státu, a funkční ekvivalence mezi nimi je malá, pokud vůbec nějaká.

Sledovaným cílům odpovídají převažující deskriptivní a komparativní metody i struktura práce, která je mimo úvod a závěr rozdělena do pěti kapitol. V prvních dvou popisných kapitolách autorka přibližuje vybrané aspekty správního soudnictví v obou zemích (historický vývoj a organizaci systému správních soudů, jejich pravomoc a příslušnost a status jejich členů), které v další kapitole srovnává. Následují dvě jazykově zaměřené kapitoly, kde autorka rozebírá vybrané francouzské termíny a hledá české ekvivalenty do glosáře.

Předkládaná bakalářská práce je přínosná snahou o zpracování zvoleného tématu z oblasti srovnávacího práva, které v integrované Evropě neustále nabývá na významu. Především je nutno ocenit práci s relevantními francouzskými primárními prameny i sekundárními zdroji.

Z věcného hlediska je práce relativně v pořádku, zásadní pochybení se nevyskytují. Autorka se navzdory absenci úplného právního vzdělání dokázala zorientovat ve studovaných úpravách a identifikovala hlavní rozdíly a podobnosti. Pochopitelně zvláště v technických pasážích, jako jsou ty o pravomoci a příslušnosti francouzských správních soudů, lze narazit na drobná nepochopení, nicméně celkový pozitivní dojem z hlediska věcné správnosti to neruší. Na větší problémy narazíme spíše v části věnované jazykovému rozboru.

Ta je zpracovaná podle promyšleného plánu, když se autorka za pomoci relevantních definic z legislativy či častěji odborného výkladového právního slovníku pokouší o konceptuální rozbor systematicky vybraných francouzských termínů (jednotlivé správní soudy a osoby vykonávající správní soudnictví). Na tomto základě pak hledá vhodné české protějšky. Ty se opět snaží vyhledat v legislativě, nebo pracuje se slovníkovými nabídkami. Vzhledem k naznačené nízké míře ekvivalence se nezděračně pokouší o vlastní autorské překlady. Výsledky jsou však nezděračně diskutabilní především tam, kdy postrádají systémovou logiku. Např. navrhovaný ekvivalent „soudce 7. stupně“ pro *premier conseiller* vzbuzuje očekávání, že dalšími ekvivalenty pro jiné pozice budou soudci nižších stupňů, které však chybí. Podobně navrhovaný překlad „soudce se specifickou pravomocí“ vyvolává očekávání o výskytu soudce s obecnou pravomocí, atp. K obhajobě tak prosím o promyšlení systémového přístupu k volbě jednotlivých ekvivalentů.

Po formální a jazykové stránce práce splňuje požadavky kladené na závěrečné kvalifikační práce, byť místy lze narazit na jazykové nepřesnosti (např. překlad termínu *recours* plurálovým „žaloby“).

Celkově práci považuji za zdařilou a přínosnou v informační rovině. Práci proto **doporučuji** k obhajobě a v případě kýženého doplnění u obhajoby ji navrhuji klasifikovat známkou **výborně**.